

Det maa saaledes ikke alene ansees billigt og retfærdigt, at der forskaffes Jordemødrene bedre Kaar, men dette er endog nødvendigt, naar disse besværlige og for Manges Liv og Belfærd vigtige Bestillinger skulle kunne ventes besatte med paalidelige Personer.

Kaar der dernæst spørges, paa hvilken Maade denne nødvendige Forbedring af Jordemødrenes Kaar bør søges opnaaet, da bør dette vistnok for en Deel see ved en passende Forhøielse af den ved Reglement af 21de November 1810 § 19 fastsatte tarvmæssige Betaling, der, naar man tager Hensyn til den meget forøgede Velstand iblandt Landalmuen og til de saa betydeligt stegne Priser paa alle Livsfornodenheder, maa erkendes at være meget under hvad den, naar den nogenlunde skulde svare til Forholdene, burde være. Men da Tarten dog altid, hvis den ikke skal blive trykkende for de til enhver Klasse hørende mindre velstaaende Familier, maa holdes paa et nogenlunde lavt Punkt, og da derhos Indtagten af den private Praxis langtfra faktisk vil stige i samme Forhold som Tarten, eftersom det allerede nu er sædvanligt, at de mere Formuende betale en Deel mere, end der er foreskrevet, uden at der just kan gøres Regning paa, at de ogsaa, naar Tarten forhøies, ville gaae over denne, har Ministeriet maattet ansee det nødvendigt ligeledes at forbedre de Emolumenter, som det i Aaret 1810 under de daværende Forhold blev fundet passende at tilstaae Jordemødrene af det Offentlige.

Gaaende ud fra disse Synspunkter har Ministeriet, efter over Sagen at have deels indhentet Betænkninger fra samtlige Amtsraad og Amtmand, deels brevverlet med Indenrigsministeriet, fundet, at der, væsentlig i Overeensstemmelse med hvad der i det overveiede Fleertal af de modtagne Erklæringer er antaget, kunde være Anledning til at foretage følgende Forandringer:

1. Den i Reglement af 21de November 1810 § 15 for Jordemødrere paa Landet bestemte Pengeløn af 20 Rdlr., som udredes af Amtsrepartitionsfonden, forhøies fra 1ste Januar 1856 til 30 Rdlr., idet der derhos

efter 10 Mars god Tjeneste i samme Amt tilstaaes Jordemødrene et Alderstillsæg af 10 Rdlr., hvilket formenes ogsaa at burde komme de allerede ansatte Jordemødre tilgode.

2. Der tillægges Jordemødrene Vintersfourage til en Ko, saaledes at den Pengegodtgørelse, som bliver at erlægge, naar Fouragen ikke ydes in natura, i ethvert enkelt Tilfælde, hvor mindelig Overenskomst ikke har kunnet træffes, bliver at bestemme af Amtsraadet.

I Reglementet af 21de Novbr. 1810 § 15 er der blandt andet tilstaaet Jordemoderen Græsning til en Ko eller i dets Sted saamegen Jord, som kan afgive saadan Græsning. Der er vel nogle Districtsjordemødre, som tildeels ved Beboernes Velvillie have erholdt en saa stor og god Jordlod, at de ikke blot derpaa kunne græsse een, stundom to Køer, men ogsaa avle i det Mindste tildeels Foder til sammes Vintersfødning, men dette er en Undtagelse, og adskillige have endog slet ingen Jordlod, idet Districterne da lete Sommergræsning til dem. Under saadanne Omstændigheder maa Jordemoderen, naar hun ikke paa anden Maade kan gjøre Udveie til Vintersfoder — hvilket i Almindelighed ikke er muligt — om Efteraaret til hvilken som helst Prissælge sin sommergræssede Ko, og for i Vintertiden, den største Deel af Aaret, at forskaffe sig den i en Landhuusholdning uundværlige Mælk, sædvanlig gaae omkring fra Gaard til Gaard og tilberle sig samme.

Det turde herefter være billigt, at der, forsaavidt Jordlodden ikke er tilstrækkelig saavel til Sommergræsning som til Avling af den fornødne Vintersfourage for en Ko, tilstiftes Jordemoderen det Manglende af Districtet, som enten vil kunne yde hende dette in natura, eller, hvis mindelig Forening derom ikke kan tilveiebringes, vil have at erlægge en Pengegodtgørelse, der i Tilfælde af Meningsulighed mellem Districtet og Jordemoderen bliver at fastsætte paa den ovenfor angivne Maade, og som bliver at ligne paa Districtets Hartkorn. Det turde vel være et Spørgsmaal, om ikke Pengegodtgørelsen, naar Fouragen ikke ydes